



งานฉลอง
ดวงใจเทพพรหม

พรธีวัน

แสงสงคราม บิกหัวใจตัวเอง

ร่วมแก้ว

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก **สุภาพบุรุษจุฑาเทพ** คู่...ดวงใจเทพพรหม



มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม (พี) ค ำ

สำนักพิมพ์
สุนทรียแห่งรัก
ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๗๔๔

พรชีวัน

ผู้เขียน : ร่มแก้ว

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๙ พิมพ์ครั้งที่ ๒ : กรกฎาคม ๒๕๖๑ พิมพ์ครั้งที่ ๓ : พฤษภาคม ๒๕๖๒
พิมพ์ครั้งที่ ๔ : สิงหาคม ๒๕๖๓ พิมพ์ครั้งที่ ๕ : พฤษภาคม ๒๕๖๔ พิมพ์ครั้งที่ ๖ : มกราคม ๒๕๖๕
พิมพ์ครั้งที่ ๗ : มีนาคม ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๘ : เมษายน ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๙ : กันยายน ๒๕๖๕
พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ : กันยายน ๒๕๖๖ พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ : มีนาคม ๒๕๖๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2767-5

ราคา ๒๐.๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เติญา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกัลบันติต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชรภาพร บุญส่ง
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธานัท

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com รูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน
พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย



Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ก่อนอื่นผู้เขียนต้องขออภัยที่ทำให้ผู้อ่านที่ติดตามซีรีส์ ‘ดวงใจ เทวพรหม’ มาจนถึงบทสรุปต้องขาดตอน เพราะ พรชิวน์ อันเป็นเล่มสุดท้ายของนวนิยายซีรีส์ภาคสองของ ‘สุภาพบุรุษจุฑาเทพ’ ได้ตีพิมพ์ตามหลังเล่มอื่นเป็นเวลาเกือบหนึ่งปี เนื่องจากผู้เขียนติดภารกิจสำคัญในชีวิต คือต้องเดินทางไปศึกษาต่อที่ประเทศอิตาลีพอดีในช่วงเวลานั้น

ตลอดหนึ่งปีอันหนักหนาสาหัสทำให้ความพยายามที่จะปิดต้นฉบับต้องเลื่อนออกมาเรื่อยๆ แต่ข้อดีคือ ทำให้ผู้เขียนได้คิดตกผลึกมากขึ้นว่า ชีวิตรักของหม่อมหลวงสรุจ ซึ่งเกี่ยวพันกับสองสาวจากตระกูลเทวพรหม คือพรชิวาและชิวน์ ควรจะดำเนินไปและลงเอยอย่างไร รวมถึงเป็นโอกาสให้ผู้เขียนได้เก็บบรรยากาศสวยๆ และโรแมนติกของประเทศอิตาลี รวมถึงความเป็นอยู่ของผู้คนและวัฒนธรรมที่นั่นใส่เข้ามาเป็นฉากหลังของเรื่อง ซึ่งหวังว่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านได้เพลิดเพลินเพิ่มเติมจากเรื่องราวความรักของพระ-นาง

เหตุการณ์ของเรื่อง พรชิวน์ เกิดหลังจากเรื่องราวในเล่มก่อนหน้า คือ *ดุจอัปสร* ประมาณสองปี เรื่องราวเกิดขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งสิ่งจุฑาเทพคนอื่นๆ แต่งงานไปหมดแล้ว เว้นแต่หม่อมหลวงสรุจ จุฑาเทพ ซึ่งต้องออกโพสต์

ไม่ดำรงตำแหน่งเลขานุการเอก ประจำสถานทูตไทย ณ กรุงโรม ประเทศอิตาลี ซึ่งขณะนั้นสองสาวจากฝั่งเทพธิดา คือ พรชีวา บุตรสาวคนสุดท้ายของ หม่อมหลวงเกษรา และชีวัน บุตรสาวของหม่อมหลวงกระดิน ก็ได้เดินทางไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทและปริญญาตรีที่ประเทศอิตาลีเช่นกัน

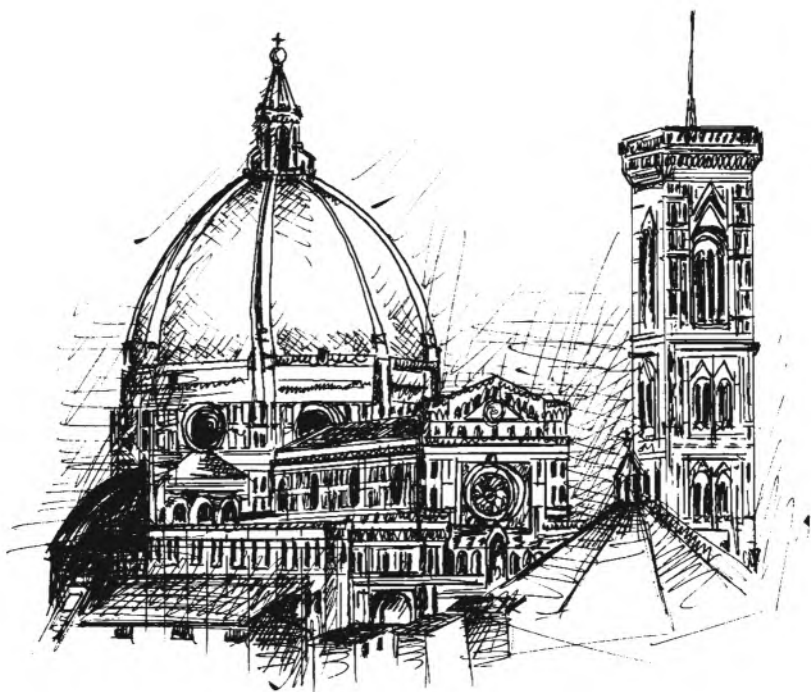
นอกจากจะรอตติดตามเรื่องราวความรักของสรุจ บุตรชายคนเดียวของคุณชายปวรจุกับวรรณรสา เชื่อว่าผู้อ่านคงรอตติดตามความเป็นไปของสิ่งๆ จุฑาเทพรุ่นสองคนอื่นๆ อยู่ด้วยความคิดถึง ไม่ว่าจะเป็นภูษเนศ-ลออจันทร์ นัทรเกล้า-ขวัญฤทัย รณจักร-ใจพิสุทธิ์ และอศิร-ดุจอัปสร ว่าชีวิตหลังแต่งงานของพวกเขาจะเป็นอย่างไร รวมถึงตัวละครอีกหนึ่งตัวที่ทุกคนคิดถึงอย่าง ‘รณภูมิ’ ก็ได้ออกมาให้หายคิดถึงด้วย ขอเชิญติดตามได้ในเล่ม

ผู้เขียนต้องขอขอบคุณสถาพรบุ๊คส์ ผู้บริหารทุกท่านที่ให้โอกาสและสนับสนุนผู้เขียนในทุกๆ ด้าน ขอขอบคุณกองบรรณาธิการ และขอบคุณนักเขียนรวมในซีรีส์ชุดนี้ ได้แก่ พี่ณารา พี่ช่อนกลิ่น พี่เก้าแต้ม และพี่แพรณัฐ ที่ช่วยให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทาง ตรวจสอบความต่อเนื่อง และที่สำคัญคือให้กำลังใจผู้เขียนตลอดมา จนกระทั่ง พรชีวัน อันเป็นภาคจบบริบูรณ์ของซีรีส์ ‘สุภาพบุรุษจุฑาเทพ’ และ ‘ดวงใจเทพธิดา’ สำเร็จจุล่ง จนกระทั่งได้มาอยู่ในมือท่านผู้อ่านในเวลานี้

และสุดท้ายต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามเรื่องราวของห้าสิ่งๆ จุฑาเทพทั้งรุ่นหนึ่งและรุ่นสองมาอย่างเหนียวแน่น หวังว่านวนิยายซีรีส์ทั้งสองชุดจะสร้างความสุขให้ทุกท่านได้บ้างไม่มากก็น้อย

ด้วยรัก

ร่มแก้ว



“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ



ฟลอเรนซ์ อิตาลี

เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ท้องฟ้าปลายฤดูใบไม้ผลิเตรียมอย่างเข้าสู่ฤดูร้อน คือท้องฟ้าช่วงที่สวยงามที่สุดของปี...นั่นคือความคิดเห็นของ ‘ชีวัน’ จากการเฝ้ามองความเปลี่ยนแปลงของท้องฟ้าเมืองฟลอเรนซ์ หรือที่ชาวอิตาลีเรียกว่า ‘ฟิเรนเซ’ มาแล้วครบทุกฤดู

ในฤดูนี้ท้องฟ้าจะเป็นสีฟ้าสดใส แต่มดด้วยละอองเมฆสีขาวเพียงประปราย พระอาทิตย์จะเยี่ยมหน้าผาหิมะเตี้ยๆ ที่โอบล้อมเมืองตั้งแต่ก่อนเจ็ดโมงเช้า และจะทำหน้าที่ไปจนถึงสามทุ่ม ทำให้เวลากลางวันยาวนานกว่ากลางคืน

ยามบ่ายจัด แสงแดดแรงจ้าสะท้อนผิวน้ำในแม่น้ำอาร์โนอันเป็นแม่น้ำสายหลักของเมืองเป็นประกายระยิบระยับจนต้องหยีตามอง ชีวันจดจ่อกับงานพิมพ์ไว้กับราวสะพาน เบื้องล่างมีเบ็ดฟุ้งใหญ่กำลังว่ายน้ำ เธอไม่รู้ว่าพวกมันหลบไปอยู่ไหนมาในฤดูหนาว แต่พออากาศอบอุ่นพวกมันก็ออกมาชุมนุมสังสรรค์กันอยู่แถวใต้สะพาน นกยางสีขาวย่องหาปลาแถวกอสาหร่าย หนูน้ำตัวอ้วนว่ายน้ำมารวมกลุ่มกับพวกเบ็ดเพื่อกินขนมปังที่ชีวันบีบปรลงไป

“มาแบ่งตัวกับเขานีกแล้วนะอาร์โน”

เธอเรียกมันด้วยชื่อที่แอบตั้งให้ตามชื่อแม่น้ำ วันนั้นนับว่าโชคดียิ่งที่ได้เจอมัน เพราะนานๆ ที่อาร์โนถึงจะออกมาว่ายโชว์ตัวให้คนเห็นและถ่ายรูป มันว่ายข้ามแม่น้ำสายกว้างได้อย่างรวดเร็วและคล่องแคล่ว จนชีวันนึกถึงสมัยเด็กๆ ที่เคยกระโดดน้ำเล่นในคลองหลังบ้าน เธอก็คล่องไม่แพ้อาร์โนทีเดียว

ขนมปังหมดจากมือ หญิงสาวกล่าวอำลาพวกเบ็ด และอาร์โนที่ว่ายหลบหายเข้ากอหญ้าริมตลิ่งไปแล้ว เธอยกจักรยานแล้วขึ้นไปบนสะพานช้าๆ ไม่จำเป็นต้องขี่ เพราะอะพาร์ตเมนต์ของเธออยู่ถัดจากปลายสะพานไปไม่กี่ก้าวเท่านั้น

เสียงบรรเลงเพลง “เลิฟริมฟรอมเดอะก๊อตฟาเทอร์” แ่วมาตามสายลม อันมีที่มาจากชายชราที่ยืนลีไวโอลินอยู่กลางสะพาน ชีวันล้วงเหรียญทองออกจากกระเป๋าสีเสื้อแจ็กเก็ตและวางลงในกล่องไวโอลินบุกำมะหยี่ที่เปิดวางอยู่เบื้องหน้าเขา พร้อมคำชม

“เบลลิสลิโม! ฟรานเซลโก”

ชายชราขยับตาให้เธอโดยมิได้หยุดมือที่จับคันชักบรรเลงไวโอลินพลีวไหว

“กราเซีย เบลลา!”

ชีวันหัวเราะแก้มแดงเมื่อถูกเรียกว่า ‘คนสวย’ ฟรานเซลโกเป็นเพื่อนผู้คุ้นเคยอีกคนที่ชีวันได้รู้จักบนสะพานแห่งนี้ เขาเป็นนักดนตรีที่ลีไวโอลินได้ไพเราะและหวานที่สุดบนถนนของเมือง และในยามที่ไม่ได้จับเครื่องดนตรี เขาก็เป็นคนอิตาลีที่ปากหวานที่สุดคนหนึ่งเช่นกัน

หลังจากจอดจักรยานและล็อกกุญแจเรียบร้อยแล้ว ชีวันก็ใช้กุญแจไขประตูไม้หนาหนักเข้าสู่บริเวณโถงหน้าของอะพาร์ตเมนต์ อาคารเก่าแก่สูงสี่ชั้นก่อสร้างด้วยหินสีน้ำตาลไหม้อมแดงได้รับการอนุรักษ์ให้คงสภาพเดิมของสถาปัตยกรรมในสมัยเรอเนซองส์เช่นเดียวกับอาคารอื่นๆ ทั่วทั้งเมือง

“บัวนาเซรา! ซิมิโอนะ”

ชีวันเอ่ยทักชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังใช้เครื่องดูดฝุ่นทำความสะอาดพื้นพรมสีเขียวเข้ม เขาเงยหน้าขึ้นมาแล้วยิ้มอวดฟันขาวจัด ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายอย่างที่เขาว่ากันว่าเป็นเสน่ห์ของหนุ่มอิตาลีแท้ๆ

“ชาว! ชีวัน” ไม่ทักเปล่า เขารีบวางเครื่องดูดฝุ่น แล้วกางแขนเข้ามาดึงหญิงสาวเข้าไปจูบแก้มซ้ายและขวา ชีวันก็ทำอย่างเดียวกันโดยไม่ขัดเขิน เพราะ

ชินแล้วกับการหักทลายแบบอิตาลี

“วันนี้กลับเร็วจัง เรียบเสร็จแล้วหรือ” ซิมิโเนถามเป็นภาษาของเขา ชายหนุ่มทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยในอะพาร์ตเมนต์ที่ชีวันเช่าอยู่ จึงจำได้ว่าใครมักจะเข้าออกตอนไหน

“วันนี้สอปลเสร็จวันสุดท้าย” เธอยิ้มว่า “ปิดเทอมเสียที!”

“ถึงว่าสิ หน้าตาสดใส นี่แะเอาขนมปังให้เบ็ดเตล็ดอีกแล้วละสิ”

เธอแปลกใจที่เขารู้ แต่เมื่อชายหนุ่มหรีตาแล้วยื่นมือมาปิดเศษขนมปังที่ติดบนเสื้อให้ ชีวันก็หัวเราะเขินๆ

“ซื้อขนมปังให้เบ็ด ตัวเองได้กินบ้างหรือเปล่า ผอมจะแย่อยู่นะแล้ว”

“บ่นเป็นคนแก่ไปได้ไง ชีวันซื้อพานิโน กินไส้หมดแล้วก็แบ่งขนมปังให้เบ็ด ช่วยกินเท่านั้นเอง” เธอไม่กล้าบอกว่ายังไม่ชินเสียทีกับขนมปังแข็งๆ แบบที่คนที่นี่ชอบกิน เธอกินที่ไรเจ็บเหงือกไปหลายวันทุกที

“อ้อ วันนี้มีจดหมายถึงชีวันด้วย”

“จดหมาย?” ชีวันแปลกใจปนตื่นเต้น ปกติไม่มีจดหมายมาถึงเธอบ่อยนัก เดือนหนึ่งมารดาหรือพี่ชายจะส่งมาสักฉบับ และฉบับล่าสุดก็เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง

“ใคร”

หญิงสาวรับซองจดหมายแอร์เมลสีขาว ขลิบรอบขอบด้วยสีแดงและน้ำเงิน มาจากมือซิมิโเน หน้าซองมีชื่อของเธอเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยลายมือหวัด แกมบรรจงที่ไม่คุ้นตา เมื่อพลิกดูชื่อผู้ส่ง ดวงตาคู่สวยก็เบิกกว้าง แก้มนวลค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อ

จดหมายฉบับนี้นับที่อยู่ที่อยู่ผู้ส่งมาจาก ‘วังจุฬาเทพ’

กรุงโรม อิตาลี

เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

สรุปขอบอากาศช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิของอิตาลีก็ตรงที่มันไม่ร้อนเกินไป และไม่หนาวเกินไป

แม้ว่าจะเคยประจำการอยู่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา

แล้วเมื่อหลายปีก่อน ทำให้พอจะคุ้นชินกับความหนาว แต่ก็ไม่เคยทำใจให้ชอบได้ โชคดีที่ฤดูหนาวที่อิตาลีถือว่าไม่ฤดูไหน เพราะภูมิประเทศตั้งอยู่ทางตอนใต้ของทวีปยุโรปลงมา และครั้งสุดท้ายที่มีหิมะตกในกรุงโรมก็คือปีคริสต์ศักราช ๑๙๙๖ หรือเมื่อสิบเอ็ดปีมาแล้ว

ส่วนหน้าร้อนที่กำลังจะมาถึงนั้น ได้ยินว่าอาจมีอุณหภูมิสูงสุดระหว่างวันไล่เลี่ยกับกรุงเทพมหานครเลยทีเดียว ด้วยเหตุนี้ เขาจึงคิดว่าตนเองโชคดีที่การ ‘ออกโพสท์’ ถัดมาของเขาคือประเทศอิตาลี

“โอ้ย ร้อนตับจะแตก”

เสียงบ่นจากกลุ่มคนที่เดินตามหลังทำให้อากาศดีๆ กร่อยลงได้อย่างเหลือเชื่อ

“คุณพ่อคะคุณพ่อ อุตส่าห์จะมาเที่ยวยุโรปทั้งที ทำไมไม่มาหน้าหนาว ร้อนแบบนี้อยู่กรุงเทพฯ ก็ได้ ไม่ต้องมาเดินตากแดดหน้าดำถึงอิตาลี หนูเหงื่อแตกตัวเหนียวเหนอะไปหมดแล้ว”

“ร้อนก็ถอดเสื้อขนๆ ออกเสียสิ แล้วชูตหน้าอีก พ่อบอกแล้ว ไม่รู้จะเอามาทำไม เดินก็ลำบาก” คนเป็นพ่อบ่นแต่ยังมีแววเอ็นดู ผิดกับน้องชายที่มองแล้วทำปากเบี้ยว

“นั่นดิ ฟรังมันมองกันใหญ่ นี่กว่ามาผิตฤดู นี่ไม่รู้จะมาเยี่ยมน้องหรือจะมาถ่ายแฟชั่น”

“หยุดพูดนะไอ้นัท!” คนเป็นพี่สาวหันไปแยกเขี้ยว “หม่อมสรุจเดินอยู่ข้างหน้านั้น แกจะฉีกหน้าฉันไปถึงไหน”

แม้คนพูดจะลดเสียงเป็นคำรามลดโรฟัน แต่สรุจก็ได้ยินชัดอยู่ดี ถึงกระนั้นด้วยมารยาทก็ต้องแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

“เดี๋ยวเลี้ยวข้างหน้านี้อะก็จะเจอวิหารแพนธีออนแล้วครับ เข้าไปชมข้างในเสร็จแล้วเราก็ค่อยไปดูน้ำพุเทรวี่ แถวนั้นมีร้านกาแฟหลายร้าน จะได้นั่งพัก”

“งั้นเนตรขอข้ามไปที่น้ำพุเลยได้ไหมคะ ตั้งแต่มานี้ก็เข้าไปหลายโบสถ์เบื่อกแล้ว”

“วิหารแพนธีออนพิเศษกว่าโบสถ์อื่นๆ ครับ เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของสถาปัตยกรรมอาณาจักรโรมันโบราณ อายุถึงสองพันปีเชียว” สรุจถือว่าให้ข้อมูล

ตามหน้าที่ เพื่ออีกฝ่ายจะได้ไม่มาบ่นภายหลังว่ามาถึงโรมแต่พลาดสถานที่สำคัญ ทั้งที่จริงแล้วเขาก็น่าดีหากภารกิจ ‘นำเที่ยว’ ครั้งนี้นับเร็วกว่ากำหนด จะได้กลับไปสะสางงานอื่นที่ค้างคั่งต่อ

นับตั้งแต่สรุปมารับตำแหน่งเลขานุการเอกประจำสถานทูตไทยในกรุงโรม เป็นเวลาได้เกือบสามเดือน หน้าที่นำเที่ยวแขกสำคัญที่มาเยือนอิตาลีไม่ค่อยต้องตกมาถึงมือเขาสักเท่าไร จะมีก็ครั้งนี้ที่เลี่ยงไม่ได้ เพราะท่านนาวิ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สนธิสนมชอบพอกับหม่อมราชวงศ์ธรรต จุฑาทพ ผู้เป็นลุงของเขา ด้วยทำงานในแวดวงการศึกษาเหมือนกัน และยังสนธิสนมกับหม่อมราชวงศ์ปรารุจ เมื่อครั้งที่บิดาของสรุปเป็นเอกอัครราชทูตอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และท่านนาวิได้เดินทางไปราชการที่นั่นหลายครั้ง

หนนี้ท่านเดินทางมาประชุมที่ฝรั่งเศส จึงถือโอกาสพาบุตรสาวติดสอยห้อยตามมาเที่ยวชอปปิง และแวะเยี่ยมบุตรชายซึ่งศึกษาอยู่ที่อิตาลีด้วยเสียเลย

แต่ดูเหมือนการมาครั้งนี้จะไม่มีลูกคนไหนมีความสุขเลยสักคน

“ไม่เอาอะ ไม่อยากดูแล้ว ถ้าคุณพ่อจะดู เนตรจะไปรอที่ร้านกาแฟ”

ผู้เป็นพ่อก้มมองรองเท้าบูตสันสูง คลุมยาวขึ้นมาถึงเหนือหัวเข่าของบุตรสาวแล้วก็ถอดใจ แต่ไม่ลืมหันไปขอความเห็นลูกชายที่เดินหน้าบึ่งมาตั้งแต่เช้า

“นายลูกนี้ทว่าไง”

“พ่อลืมแล้วหรือครับ นัทยูโรมาตั้งหลายเดือน เดินจนปรุหมดแล้ว”
ว่าแล้วเขาก็พลิกข้อมือดูนาฬิกา “ไปน้ำพุเทรวี่เลยก็ดี หาอะไรกินแล้วน่ะจะได้นั่งรถไฟกลับฟลอเรนซ์วันนี้เลย”

“จะรีบกลับไปไหน ไม่ค้างด้วยกันหรื พรุ่งนี้พอกับพีเนตรก็จะกลับแล้ว”

“ไม่ละครับ นัทต้องรีบกลับไปให้อาหารหมา”

“ตัวเองยังเอาไม่รอด ดันอุตริเอาหามาเลี้ยง” เสียงพี่สาวพูดลอยๆ มาทำเอาน้องชายหันไปแยกเขี้ยว

“พีเนตร!”

“ไม่เอานะ สองคนนี้ทะเลาะกันไม่อายหม่อมเขาบ้างหรือไง”

สรุปเพียงแต่ยิ้มน้อยๆ เขาออกจะเห็นใจท่านนาวิไม่น้อย ลุงใหญ่เคยเล่าว่า ท่านนาวิแต่งงานเมื่ออายุมากแล้ว ภริยาของท่านอายุน้อยกว่าท่านหนึ่งรอบได้

สมัยที่ท่านจะแต่งงานใครๆ ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะ ‘สุนทรียา’ เป็นสาวไฮโซ ลูกเจ้าของโรงแรมดังที่มีเสียงเล่าลือว่าเอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง

ทั้งคู่มีบุตรสองคน เนตรสุรางค์เป็นบุตรคนโต นิสัยเหมือนแม่ไม่มีผิด คือสนใจแต่ความสวยความงามและการช้อปปิ้งซื้อของแบรนด์เนม นี่หากคุณหญิง สุนทรียาไม่ติดงานสมาคมอะไรของท่าน ก็คงจะได้มาเป็นคู่หูช้อปปิ้งกับลูกสาว

ส่วนบุตรชายมีนิสัยเกเร เอาแต่ใจ เรียนไม่จบมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ด้วยอยู่ๆ ก็เพิ่งรู้ว่าไม่ชอบสาขาที่เรียน บิดาจึงส่งมาเรียนต่อที่อิตาลี โดยเข้าคอร์สเรียนภาษา ก่อนแต่ผ่านไปหกเดือน นัทสฤดีก็ยังไม่ได้ภาษา ด้วยเหตุผลที่เจ้าตัวอ้างว่าสถาบันภาษาที่โรมสอนไม่ดี และขอย้ายไปเรียนคอร์สใหม่ที่ฟลอเรนซ์ได้สองเดือนกว่าแล้ว เป็นช่วงใกล้เคียงกับที่สรุจเพิ่งเดินทางมาถึง

ท่านนาวิกจึงจะรู้นิสัยลูกชาย ก่อนที่สรุจจะเดินทางมาอิตาลี ท่านจึงนัดกินข้าวและฝากฝังให้เขาช่วยดู ซึ่งเป็นเรื่องปกติเมื่อนักการทูตจะต้องไปออกโปสต์ที่ไหน ก็มักจะมีผู้ใหญ่มากฝากฝังลูกหลานที่กำลังศึกษาอยู่ประเทศนั้นๆ ให้ดูแล แต่ด้วยช่วงแรกที่มาถึงยังวุ่นวายหลายเรื่อง เขาจึงมีโอกาสดูแลเจอนัทสฤดีก่อนหน้านั้นเพียงแค่หนึ่งครั้งในงานเลี้ยงต้อนรับที่สถานทูต ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะย้ายไปฟลอเรนซ์เพียงไม่นาน

“กันไปน้ำพุเทรวีเลยแล้วกันครับ” ผู้เป็นพ่อสรุจเมื่อไม่มีใครมีเกาใจจะเที่ยวแล้ว “หม่อมสรุจต้องเสียเวลามากดูแลพาเที่ยวทั้งวัน เพื่อจะได้กลับไปเคลียร์งานที่สถานทูต”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี”

หลังจากดื่มกาแฟแถวน้ำพุเทรวี และเนตรสุรางค์ปฏิเสธที่จะเข้าไปโยนเหรียญลงบ่อน้ำพุตามความเชื่อว่าจะทำให้ได้กลับมาอีก ด้วยเหตุผลว่าซีเกียเจียตคนเข้าไป ส่วนนัทสฤดีรีบแยกไปขึ้นรถไฟกลับไปฟลอเรนซ์ สรุจจึงพาท่านนาวิกและบุตรสาวกลับมาส่งหน้าโรงแรมที่พัก

“คำนี้ที่หม่อมสรุจจะมาทานข้าวเย็นด้วยกันไหมคะ” เนตรสุรางค์อารมณ์ดีขึ้นเมื่อได้เข้ามาตากแอร์เย็นฉ่ำในล็อบบี้ของโรงแรม

“ไปกวอนอะไรหม่อมเขาอีกละ กวอนมาทั้งวันแล้ว” ผู้เป็นพ่อว่าอย่างเกรงใจ

“แหม พรุ่งนี้ก็จะไม่ได้เจอกันแล้ว”

คนพูดไม่ว่าเปล่า ยังขยับเข้ามาเกาะแขนเขา สรุจนิ่งซึ่งขึ้นทันที รอยยิ้ม
สภาพเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมแม้จะไม่ได้พูดอะไรและไม่ได้ปลดมืออีกฝ่าย แต่หญิง
สาวคงสัมผัสได้ถึงรังสีความเย็นชาที่แผ่ออกมา ประกอบกับสายตาดูของบิดา
จึงรีบปล่อยมือ

ผู้ที่อยู่ใกล้ชายหนุ่มจะรู้ดี ภายใต้น้ำทางสภาพอยู่เป็นนิตยนั้น สรุจค่อนข้าง
ไวตัว ไม่ชอบการสัมผัสตัวจากคนที่ไม่ได้ใกล้ชิดสนิทสนมและไม่ใช้คนใน
ครอบครัว

เมื่อเนตรสุรางค์ถอยออกไปแล้ว สรุจจึงเฝ้าต่อเสียงเรียบกับบิดาของเธอ
“เย็นที่ทานทูตจะมารับรองท่านด้วยตัวเองครับ แล้วพรุ่งนี้หลังอาหารเช้า
ผมจะเป็นคนพาไปส่งที่สนามบิน”

“ขอบใจหม่อมมากนะ”

“ยินดีครับ”

ท่านนวิชัยเข้ามาใกล้ ลดเสียงลงและมองตาสรุจอย่างขอร้อง

“มาครั้งนี้ผมมีเวลาน้อย ไม่มีโอกาสตามไปดูไอ้เจ้าลูกชายที่ฟลอเรนซ์
ยังงัดต้องขอฝากให้หม่อมช่วยดูๆ มั่นด้วย นี่ย้ายที่เรียนใหม่ ผมสังหรณ์ว่ามันจะ
ไม่ได้เรื่องอีกตามเคย”

“ครับ ผมจะช่วยดูแลให้”

ท่านนวิชัยยกหน้า แล้วยื่นมือมาบีบมือสรุจอย่างขอบคุณ

เสร็จภารกิจการดูแลครอบครัวท่านรัฐมนตรีช่วยฯ สรุจก็กลับมาที่
สถานทูตซึ่งเป็นอาคารเก่าแบบเรือนซองฮ้ออยู่ภายในบริเวณรั้วกว้างขวาง สรุจ
กดรหัสเปิดประตู ทันทีที่ก้าวเข้าไป เสมียนสำนักงานที่นั่งอยู่ด้านหน้าก็รีบลุกขึ้น
โค้งให้เขา แล้วทำอย่างแปลกใจ

“หม่อมกลับมาแล้วหรือครับ นี่กว่าจะพาสามคนนั้นเที่ยวจนค่ำ แล้วเข้า
บ้านพักเลยเสียอีก”

“ฉันต้องกลับมาเคลียร์เอกสารนะ วันนี้มีเรื่องอะไรไหม”

“มีนักท่องเที่ยวนาสปอร์ตหายสองรายครับ ถูกล้วงกระเป๋าแถวสถานี
โรมาแตร์มินี่ทั้งคู่”

เรื่องนาสปอร์ตหายหรือถูกลักทรัพย์เป็นเหตุที่เกิดขึ้นรายวันไปเสียแล้ว

และยังมีที่นั่งในฤดูนี้ อันเป็นเวลาที่นั่งท่องเที่ยวจำนวนมากจากทั่วโลกมาเยือน อิตาลี ซึ่งเขาตั้งใจว่าจะต้องออกหนังสือเตือนนักท่องเที่ยวชาวไทยให้ระมัดระวังตัว

“อ้อ...แล้วก็มีจดหมายมาถึงท่านเลขาฯ ฉบับหนึ่งด้วยครับ”

“หือ?” เรื่องนี้ทำให้สรุปแปลกใจกว่าเรื่องคนไทยพาสปอร์ตหาย

หม่อมหลวงสรุจ จุฑาเทพ ยื่นมือไปรับซองจดหมายแอร์เมลสีขาว ขลิบรอบขอบด้วยสีแดงและนำเงินมาจากเสมียนสถานทูต เป็นจดหมายส่วนตัว ฉบับแรกที่มาถึงเขานับตั้งแต่มาประจำที่กรุงโรม

ลายมือหวัดแกมบรรจงที่เขียนชื่อเขาเป็นภาษาอังกฤษนั้นคุ้นตาเหลือเกิน เมื่อชายหนุ่มพลิกด้านหลัง ริมฝีปากก็คลี่ออกเป็นรอยยิ้มกว้างที่สุดในรอบวัน

จดหมายฉบับนั้นระบุที่อยู่ผู้ส่งมาจาก ‘วังจุฑาเทพ’

จดหมายจาก ‘อ่อน’ ถึง ‘ชีวัน’

ถึง แม่ชีวัน

เดาว่าเธอคงจะแปลกใจที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ ก่อนอื่นฉันต้องขอโทษที่ไม่ได้ตอบจดหมายของเธอที่เขียนมาก่อนหน้า ซึ่งเธอก็คงทราบดีว่าคนแก่ออย่างฉันสุขภาพพรวมถึงสายตาย่อมมิได้ดีนัก จะเขียนหนังสือสักฉบับก็ต้องให้วุ่นให้บรรดาหลานๆ เขียนให้ อย่างฉบับนี้ก็เป็นลายมือของหม่อมหลวงรณภูมิ เหลนรักของฉัน ซึ่งเขาฝากหักทายเธอมาในที่นี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม ฉันต้องขออนุญาตที่เพียรเขียนมาเล่าความเป็นอยู่เดือนละสองฉบับมิได้ขาด แสดงถึงความมีวินัยอันดี และความกตัญญูรู้คุณในฐานะที่ฉันเป็นผู้อุปการะ มอบทุนเล่าเรียนเมืองนอกเมืองนาแก่เธอ ซึ่งก็นับว่าฉันคิดไม่ผิด

ฉันทราบผลการเรียนของเธออันเป็นที่น่าชื่นชมในภาคการศึกษาที่แล้ว และกว่าจดหมายฉบับนี้จะถึง เธอก็คงจะสอบปลายภาคที่สองสำเร็จเสร็จสิ้น ฉันขออวยพรให้ผลสอบออกมาสมกับความเพียรของเธอ และนำความภาคภูมิใจมาสู่ฉันผู้มอบทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระธิน แม่ของเธอ

ขอให้จำไว้ว่า แม่เธอจะไม่ได้มีศักดิ์เป็นนักเรียนทุนรัฐบาลไทย หรือทุนรัฐบาลอิตาลีอย่างที่พรชีวัน ญาติผู้พี่ของเธอได้รับ แต่เธอก็ยังนับว่าเป็นตัวแทนของนักศึกษาไทยและคนไทยที่ต้องรักษาชื่อเสียงและความดีงามให้ชาวต่างชาติชื่นชม

อย่าให้ใครมาดูถูกได้ว่าประเทศไทยเป็นชาติด้อยพัฒนากว่าฝรั่งมังค่าในด้านใดๆ

ทั้งนี้ เหตุผลที่ฉันเขียนจดหมายมาถึงเธอ นอกจากพูดคุยสารทุกข์สุกดิบ แล้ว ยังมีอีกเรื่องที่ผมอยากขอให้อ่าน ด้วยเห็นว่าเธอเองก็ใกล้หมดภาระ ด้านการศึกษาในตอนนี้แล้ว นั่นคือเรื่องเกี่ยวกับหม่อมหลวงสรุจ เหลนรัก อีกคนของฉัน กับพรชีวา ญาติผู้พี่ของเธอ

ในช่วงเวลาที่กระถิ่น แม่ของเธอ ได้ส่งให้เธอมาอยู่กับเกษราเพื่อเรียน หนังสือ คงจะทำให้เธอได้ยินเรื่องราวของบรรดาเหลนๆ ของฉันอยู่บ้าง คุณสรุจ เป็นหนึ่งในเหลนรุ่นโต หรือที่ใครพากันเรียกว่าห้าสิงห์จุฬาเทพรุ่นที่สอง

เธออาจจะเคยมีโอกาสดูเจอหม่อมหลวงสรุจบ้างแล้ว เนื่องจากเขาได้ เดินทางไปประจำตำแหน่งเลขานุการเอก ณ สถานทูตไทย ประจำกรุงโรม ตั้งแต่ เกือบสามเดือนก่อน และตัวเธอก็เล่าว่าได้ไปช่วยงานของสถานทูตอยู่เนืองๆ เหลน ทวดของฉันคนนี้นั่นค่อนข้างเป็นคนเงียบขรึมและถือตัวอยู่สักหน่อย ไม่เหมือน บรรดาลิงห์จุฬาเทพคนอื่นๆ นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เขาเป็นคนเดียวที่ยังเป็นโสด และยังไม่มีการหาคู่คบหาดูใจกับใคร ขณะที่เหลนรุ่นแรกคนอื่นๆ ได้เป็นฝั่งเป็น ฝากันไปครบถ้วนหมดแล้ว

ถึงตอนนี้ฉันจะบอกความลับแก่เธอ ว่าฉันได้มองพรชีวา ลูกสาวคน สุดท้องของเกษราให้แก่คุณสรุจของฉัน ถึงตรงนี้ได้ก็ช่วยรู้อย่างเธออาจจะคิดว่า คนแก่อย่างฉันช่างมีความคิดคร่ำครึที่หวังจะจับคู่ให้ลูกหลาน ซึ่งเธอก็คงจะเคย ได้ยินจากแม่ของเธอมาบ้าง ว่าสมัยแม่กระถิ่นยังสาวๆ ฉันก็เคยพยายาม จับคู่หล่อนให้คุณชายปวรรุจ หลานชายของฉันเช่นกัน

อันที่จริงฉันเลิกความคิดจับคู่ให้ใครมานานแล้ว ตั้งแต่ล้มเหลวในการ จับคู่ห้าสิงห์จุฬาเทพรุ่นพ่อให้เกี่ยวข้องกับสาวๆ เทวพรหมรุ่นแม่ของเธอ แต่ อย่างที่เธอรู้ว่า ห้าสิงห์จุฬาเทพรุ่นสองทั้งสี่คนที่เป้นฝั่งเป็นฝาไป นับตั้งแต่ศิริ ภูวนศ ฉัตรเกล้า และธนจักร ล้วนได้วิวาทกับสายเลือดตระกูลเทวพรหมทั้งหมด อย่างเหลือเชื่อ เกินกว่าที่ผมจะคิดว่าท่านพระพรหมไม่มีส่วนลืขิตในเรื่องนี้

จึงช่วยไม่ได้เลยที่ผมจะคิดว่า สิงห์คนที่เหลือของจุฬาเทพอย่างคุณสรุจ ก็อาจถูกลิขิตมาให้ครองคู่กับสายเลือดเทวพรหมเช่นกัน โดยเฉพาะเทวพรหม สายตรงอย่างพรชีวา บุตรสาวคนสุดท้องของเกษรา

หรือเธอว่ามันเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ที่คุณสรุจออกไปประจำที่กรุงโรม ในช่วงจังหวะเวลาเดียวกับที่พรชีวาได้รับทุนรัฐบาลอิตาลีไปเรียนต่อที่กรุงโรม เช่นกัน

ฉันเฝ้าพิจารณาเรื่องนี้ และคิดอย่างไรก็เห็นว่ามันไม่ใช่เพียงเรื่องบังเอิญ เพื่อไม่ให้ใครตำหนิตินินว่าฉันบังคับฝืนใจลูกหลาน ฉันได้ปรึกษาเรื่องนี้กับคุณสรุจแล้วก่อนที่จะเดินทาง เธอก็ได้รับรู้และรับปากกับฉันเองว่า จะใช้เวลาช่วงที่ได้อยู่ในอิตาลีลองพบปะและศึกษานิยายใจคอพรชีวาให้มากขึ้น ส่วนจะมีความเป็นไปได้หรือไม่ก็สุดแล้วแต่โชคชะตา

ถึงอย่างนั้นฉันยังมีความกังวล เพราะเมื่อปรึกษากับแม่เกษราแล้ว ทำให้รู้ว่าทั้งคุณสรุจและพรชีวา ญาติผู้พี่ของเธอ แม้จะมีอายุห่างกันถึงสิบปี แต่กลับมีนิสัยบางอย่างคล้ายคลึงกัน นั่นคือทั้งสองเป็นคนไว้วางใจ เรื่องที่จะให้มาพบปะทำความรู้จักสนิทสนมกันเอง ฉันมองแล้วเห็นที่จะยาก

ฉันจึงคิดว่าต้องพึ่งพาเธอ

จากที่ฉันได้รู้จักเธอ ไม่ว่าจากคำพูดของแม่กระถิน ป้าเกษราของเธอ หรือกระทั่งการได้อ่านจดหมายของเธอหลายๆ ฉบับ ฉันสรุปได้ว่าเธอเป็นคนฉลาด คล่องแคล่ว ปราดเปรียว และเหมาะสมที่สุดที่ฉันจะอาศัยไว้ว่านให้ช่วยเหลือได้ในเรื่องนี้

ชีวัน ฉันต้องการให้เธอช่วยทำหน้าที่เป็นแม่สื่อแม่ชักให้คุณสรุจและพรชีวา ได้มีโอกาสพบปะ ศึกษาเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างอยู่ที่นั่น

อย่าถือว่านี้เป็นการทวงบุญคุณ แต่ขอให้คิดเสียว่าคือคำขอร้องจากผู้มีพระคุณของเธอ ถ้าหากว่าเธอจะพอมิน้ำใจกับคนแก่

หากเธอตอบรับคำขอของฉัน ขอให้ส่งข่าวคราวและความคืบหน้าของคนทั้งคู่มาในจดหมายฉบับหน้าๆ ของเธอบ้าง ฉันก็จักขอบใจเป็นอย่างยิ่ง

อ่อน

จดหมายจาก ‘อ่อน’ ถึง ‘หม่อมหลวงสรุจ’

ถึง คุณสรุจเหลนรัก

ทวดขอให้คุณภูมิช่วยเขียนจดหมายฉบับนี้ให้ตามคำบอก เพราะคิดถึง

คุณสรุจเหลือเกิน

พรึบตาเดียวคุณสรุจก็ไปอยู่ไกลบ้านได้เกือบสามเดือนแล้ว เรือนริมน้ำของทวดก็พลอยเงียบเหงา เมื่อมีสมาชิกไม่พร้อมหน้า บรรดาสิ่งของที่เหลือก็ไม่ค่อยจะมาชุมนุมสังสรรค์กันเช่นเคย อีกทั้งต่างก็ยุ่งกับหน้าที่การงานการที่กำลังเจริญก้าวหน้ากันทุกคน ดีที่ยังมีเหลนสะใภ้คอยแวะเวียนมาคุยให้คนแก่พอชื่นใจได้บ้าง

คุณหญิงแจ่มข่าวดีให้ทราบแล้ว ว่าตอนนี้ล่อจันท์และจุจ้อปสรได้ตั้งครรภีในเวลาไล่เลี่ยกัน ทั้งคุณหญิงและคุณเพชรตื่นตื่นดีใจเป็นการใหญ่ ผ้าประคบประหงมเมียของตนไม่ห่าง คุณหญิงจะออกนอกหน้ามากกว่าหน่อย ก็คงจะเหมือนกับชายเล็กพ่อของคุณหญิงนุ่มๆ หรืออาจจะร้ายกว่า เพราะรายนี้เผ่ากวนให้คุณฉัตรมาตรวจเมียแทบจะวันเว้นวันเลยทีเดียว

ตัวคุณฉัตรเองพอเห็นคุณหญิงตื่นตื่น ก็พลอยอยากريبมีตัวเล็กกับเขาบ้าง ติดที่ขวัญฤทัยยังสนุกกับการเป็นพยาบาล ติดตามแพทย์ไปออกหน่วยเคลื่อนที่ตามต่างจังหวัดบ่อยๆ ประสาคนไม่ชอบบอญ่เฉย แม้คนนี้จะถึงจะแต่งงานแล้วก็ยังมีวิญญาณของเด็กแค้นแก้วอยู่ไม่สุขแฝงอยู่ในร่างไม่ไปไหน อยากให้คุณสรุจมาเห็นเวลาคุณฉัตรตามง้อขอเมียให้ยอมมีลูก ช่างน่าขันเป็นที่สุด

ส่วนคุณจักรก็ถูกล้อว่ามัวแต่เลี้ยงเด็กคือยายสั่มจืด กับเลี้ยงม้า ก็เลยไม่มีเวลาผลิตเหลนให้ทวด ตอนนี้จึงเห็นว่ากำลังเร่งทำคะแนนเป็นการใหญ่ ทำเอาแม่หนูพุกอายม้วนตัวนทุกที่ที่ถูกล้อ

และที่แสบกว่าใครคือคุณภูมิที่กำลังนั่งเขียนจดหมายให้ทวดคนนี้ ที่ถึงกับเป็นเจ้ามือตั้งโต๊ะพนันขันต่อ ว่าระหว่างลูกของคุณภูกับลูกของคุณเพชร ใครจะลืมหัดดาโลกชิงตำแหน่ง 'ลือ' คนแรกของทวดได้ก่อนกัน

บ้านเรากำลังจะมีเด็กๆ มาวิ่งเล่นอีกครั้ง คุณสรุจฟังแบบนี้แล้วไม่รู้สึกรำคาญตนเองซักจะล้าหลังพี่น้องไปหน่อยหรือ อย่าว่าแต่แต่งงานแต่งการ แม้แต่คนรักสักคนก็ยังไม่

คุณสรุจอาจจะเถียงว่า ก็แล้วคุณภูมิ คุณเร และคุณกร ก็ยังโสดอยู่เช่นกัน แต่ในทั้งหมดทวดเป็นห่วงคุณสรุจที่สุด เพราะปวรจุจ พ่อของเหลนมีคุณสรุจเป็นลูกชายเพียงคนเดียว แล้วจะไม่ให้ทวดกังวลว่าทายาททางสายของ

ชายรุจจะกัดลิ้นกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ได้อย่างไร

หรือหากคุณสรุจจะใจเย็น คิดว่ายังมีเวลาอีกเหลือเพื่อไม่ต้องรีบร้อน ทวดก็ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่จนถึงวันที่ได้เห็นทนายทสึบสายจากทางชายรุจหรือไม่ แม้ทวดจะมีความตั้งใจว่าจะอยู่รอดดูหน้าทนายทสึบของเหลนๆ ให้ครบทุกคนก่อน แล้วค่อยตาย แต่ถ้าคุณสรุจมัวรอช้า ทวดตายไปโดยไม่ได้เห็นหน้าลูกของคุณสรุจ ก็คงจะนอนตาไม่หลับเป็นแน่

จึงถึงเวลาแล้วที่ทวดจะขอทวงสัญญาจากคุณสรุจ

คุณสรุจคงจำได้ ก่อนเดินทางไปอิตาลี คุณสรุจได้เข้ามากราบลาทวด ทวดได้ขอคุณสรุจไว้เรื่องหนึ่ง นั่นคือเรื่องของพรชีวา คุณสรุจรู้ว่าทวดถูกชะตาเธอ ยิ่งนัก นอกจากกิริยามารยาทอันงดงาม นุ่มนวล เป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว สมกับที่เกสรอบรมสั่งสอนมาอย่างดี เธอยังมีความมั่นใจแบบสาวสมัยใหม่ และมีความสุขที่ตำแหน่งคณากรของมหาวิทยาลัยเป็นเครื่องยืนยันมาแล้ว ถึงแม้จะอายุน้อยกว่าคุณสรุจไปบ้าง แต่ทวดเชื่อว่าการไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศ จะทำให้ความคิดความอ่านของเธอเป็นผู้ใหญ่พอที่จะเป็นคู่คิดของคุณสรุจได้ ทวดจึงไม่เห็นใครอีกแล้วที่จะเหมาะสมกับคุณสรุจมากไปกว่าพรชีวา

ที่สำคัญ ตอนนี้เธอกำลังใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเดียวกันกับคุณสรุจอย่างบังเอิญ เป็นที่สุด

หากคุณสรุจยังจำได้ วันนั้นคุณสรุจได้รับปากคนแก่ว่าจะลองใช้โอกาสอันแสนประจวบเหมาะนี้ทำความรู้จัก และศึกษานิสัยใจคอของน้องให้มากขึ้น ในการนี้ทวดมิได้บังคับฝืนใจคุณสรุจ หากว่าได้ใกล้ชิดสนิทสนมกันแล้วเห็นว่าไปกันไม่ได้ ทวดจะยอมรับการตัดสินใจนั้นแต่โดยดี

แต่ขอเพียงคุณสรุจได้ลองเปิดใจทำความรู้จักน้องดูก่อนเท่านั้น

หากคุณสรุจได้ทำตามที่ได้รับปากแล้ว ทวดขอให้คุณสรุจได้มีจดหมายมาเล่าความคืบหน้าให้ทวดฟังบ้าง คิดเสียว่าเห็นแก่ไม้ใกล้ฝั่งที่มีความสุขเพียงอย่างเดียว คือได้เฝ้ามองการเจริญเติบโต ประสบความสำเร็จของลูกหลานก็เท่านั้น

ด้วยรัก

อ๋อน

๑



ชีวิตันพับจดหมายจากเมืองไทยด้วยสีหน้าหงายใจ หลังจากอ่านจบ เป็นรอบที่สาม

“เป็นอะไรชีวิตัน นั่งถอนใจอยู่นั่น” เจ้าของเสียงยี่หน้าเข้ามาในครัว “ทำอะไรกิน หอมไปถึงในห้อง”

“ว้าย! ไหม้แล้ว” ชีวิตันสะดุ้งลุกจากเก้าอี้ โผไปที่เตาแก๊ส รีบเปิดฝาท้อ ที่แง้มไว้นิดๆ แล้วใช้ทัพพีคนข้าวต้มที่กำลังเดือดปุดๆ ก่อนเป่าปากอย่างโล่งอก “ค่อยยังชั่วหน่อย ยังไม่ทันไหม้ พี่ดารามาทันเวลาพอดี ไม่งั้นอดกินแน่เลย”

เธอหันไปยิ้มยิงฟันให้ ‘แฟลตเมต’ ที่ตอนนี้เดินเข้ามาชะโงกหน้าดูสิ่งที่อยู่ ในหม้อ

“ซูปอะไรนะ”

“พอดีมีข้าวหุงเหลือติดกันหม้อจากเมื่อวาน ชีวิตันก็เลยทำข้าวต้มกึ่งนะ ได้กึ่งลดราคามาพอดี”

“ดี จะได้ไม่ต้องทิ้งข้าว ไหนมาพี่ช่วยชิมให้” คนอาสาฉวยทัพพีไปจากมือ แล้วใช้ช้อนอีกคันตักน้ำข้าวต้มซึ่งมีมันกึ่งสีส้มลอยจางๆ ขึ้นชิม

“อืม...น้ำซูปกลมกล่อมดี หอมมันกึ่ง”

แล้วก็ใช้ทัพพีตักเมล็ดข้าวขึ้นมาพิจารณา ก่อนจะใช้ช้อนคันเล็กตักใส่ปาก
“ข้าวก็นุ่มดีแล้ว แต่น่าจะเคี้ยวให้ละเอียดนิด”

ดาราใช้ทัพพีคนอีกรอบ ช้อนตัวกุ้งขึ้นมา เข้าปากเช่นกัน

“อืม...กุ้งถ้าเอาผัดกับกระเทียมเสียบ่อนิดหนึ่งแล้วค่อยต้มจะมีรสชาติ
กว่านี้”

พอเจ้าตัวทำท่าจะตักชิมเป็นรอบที่สี่ ชีวันก็ถามยืมๆ

“แล้ววันนี้พี่ดารากับดาด้าทำอะไรกันคะ”

คนถูกถามชะงักมือ

“ยังไม่ได้คิดเลย แต่ดาด้าน่าจะกินมาจากข้างนอก”

“นั่นจะกินด้วยกันไหมคะ”

“อือ ชิมสักหน่อยก็ดี”

ชีวันช้อนยืมกับคำตอบที่คาดไว้แล้ว เปิดตู้ลอยเหนืออ่างล้างจาน หยิบ
ชามก้นลึกมาสองใบวางบนจานรอง แล้วรับทัพพีคืนมาจากอีกฝ่าย ตักข้าวต้มกุ้ง
หอมฉุยใส่ชาม โรยหน้าด้วยต้นหอมซอย วางเสิร์ฟตรงหน้าดาราซึ่งไปนั่งรอที่
โต๊ะกินข้าวขนาดสี่คนซึ่งตั้งชิดฝาผนังภายในห้องครัวเล็กๆ ทาสีขาวสะอาดอันเป็น
พื้นที่ที่ใช้ร่วมกัน

อะพาร์ตเมนต์ห้องนี้แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองห้องนอน ห้องเล็กเป็นของชีวัน
ส่วนห้องนอนใหญ่เป็นของดาราซึ่งอยู่ร่วมกับน้องชายชื่อดาด้า ห้องครัวและ
ห้องน้ำแยกออกมาเป็นพื้นที่ส่วนกลาง ซึ่งแฟลตเมตทั้งสามตกลงผลัดเวรกัน
ทำความสะอาดคนละสัปดาห์

“ดาด้ายังไม่กลับหรือ”

“อืม นายลัดได้งานที่ร้านลอมบาร์ดี วันนี้ไปทำวันแรก”

“โอ้โฮ ขยันจัง เพิ่งสอบเสร็จเมื่อวานก็เริ่มงานแล้วหรือ แล้วตอนเย็นก็ยัง
ไปทำที่ร้านพิซซาอยู่เหมือนเดิมใช่ไหม” ชีวันชื่นชมดาด้า ชายหนุ่มเป็นคนขยัน
นอกจากจะทำงานที่ร้านพิซซาหลังเลิกเรียนเป็นประจำแล้ว ในช่วงปิดเทอมเขายัง
มักหางานพิเศษอย่างอื่นทำไปด้วย เมื่อสัปดาห์ก่อนเขาเพิ่งบอกเธอว่าไปสมัคร
งานที่ร้านลอมบาร์ดี ซึ่งเป็นร้านขายไวน์บิลซามิกและชีสชื่อดังที่มีลูกค้าส่วนใหญ่
เป็นนักท่องเที่ยว ชีวันไม่เห็นว่าเขาจะเริ่มงานทันทีที่สอบเสร็จ

“ก็ต้องอย่างนี้ละ ที่บ้านพี่ไม่ได้รวย พ่อแม่ไม่ได้ส่งเงินให้ใช้ทุกๆ เดือน เหมือนชีวิตนี้นะ”

“โน...” ชีวันห้วงด้วยเสียงหัวเราะ ไม่ได้ใส่ใจแววแตกตื้นตื้นใดๆ ในน้ำเสียงของดารา “คนที่ส่งเสียชีวิตไม่ใช่ที่บ้านหรอก แต่เป็นผู้มีพระคุณ” หัวใจของหญิงสาวพองโตเช่นทุกครั้งยามเอ่ยคำนั้น

“ผู้มีพระคุณ? อย่างบอกนะว่าชีวิตมีเสียเลย”

“ยังไม่ใช่ใหญ่เลย ผู้อุปการะชีวิตเป็นผู้ใหญ่ที่เจิดและท่านก็มีเมตตากับชีวิตมากที่สุดเลยต่างหาก” ชีวันเอ่ยแค่นั้น นึกถึงคำที่กระธินยันกั๊กยามาก่อนจะจากประเทศไทย

‘ไปที่โน่นชีวิตอย่าเที่ยวไปประกาศว่าได้รับทุนจากใคร คนจะหมั่นไส้เอาได้ ใครๆ ก็รู้จักราชสกุลจุฑาเทพ เดี่ยวเขาจะหาว่าเราขี้คุย’

‘ดีเสียอีกอะ จะได้เป็นการยกย่องเชิดชูให้คนอื่นรับรู้ว่าคุณทวดอ่อนใจดีที่สุดในโลก มอบทุนการศึกษาให้ชีวิตได้มีโอกาสไปเรียนเมืองนอกกับชีวิตด้วยคน’

‘โอ๊ย คุณทวดอ่อนเขาไม่มาหวังให้ใครเชิดชูเพราะส่งลิงอย่างเราไปเรียนเมืองนอกหรอก แล้วถ้าเมื่อเราเกิดไปทำอะไรกะเบี๊ยะบ๊านขึ้นมาจะเสียชื่อไปถึงคุณทวดอ่อนอีก’

นึกถึงคำมารดาแล้วชีวิตก็ได้แต่ซ่อนยิ้ม ไม่ได้ใส่ใจแววตาสงสัยใคร่รู้ของดารา

ถ้าเทียบกับ ‘พรชีวา’ แล้ว ชีวิตก็คงจะเหมือน ‘ลิง’ จริงๆ

เธอทั้งรักและชื่นชมญาติผู้พี่ของเธอมาตั้งแต่เด็ก พรชีวาทั้งเก่ง ทั้งสวย มารยาทดี เรียบร้อย แต่ก็ทำได้มากกว่านั่งพับเพียบทานมร้อยมาลัย พรชีวาเป็นผู้นำนักเรียนในกิจกรรมต่างๆ มาตั้งแต่ชั้นประถมเลยทีเดียว พอเข้ามหาวิทยาลัยก็ได้เป็นดรัมเมเยอร์สองปีซ้อน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็เป็นดาวเด่น แม้แต่มาที่อิตาลี นักเรียนไทยทุกคนรู้จักและกล่าวขวัญถึงพรชีวาในความสวยและเก่งของเธอ ในฐานะที่เป็นคนไทยคนเดียวในปีการศึกษาที่ได้รับทุนจากรัฐบาลอิตาลี มาเรียนต่อในสาขามนุษยศาสตร์และปรัชญาที่มหาวิทยาลัยแห่งโรม ซึ่งถือเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

ต่างกับชีวิตซึ่งเป็นเด็กบ้านทุ่งแท้ๆ โตมากับการวิ่งเล่นในสวนยาง ปีนต้น

มะพร้าวกับลิง กระโดดน้ำในแม่น้ำตาปีว่ายแข่งกับพี่ชายทั้งสามและกลุ่มเพื่อนของพี่ชายพนันขันต่อเอาเงิน มารดาคงทนไม่ไหว กลัวชีวันจะโตขึ้นมาเป็นลิงเป็นค่างไปจริงๆ จึงมักจะส่งเธอขึ้นกรุงเทพฯ มาอยู่กับเกษรา ญาติผู้พี่ของมารดา ทุกๆ ปีเดือนมกราคม

ในทีแรกบิดามารดาต่างคิดว่า การส่งลิงเข้าเมืองจะทำให้ชีวันอวดร่ำอวดรวย กลับบ้าน หรือก็ไม่ก็ไปสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้เกษรา แต่ทั้งสองคาดผิด ชีวันปรับตัวได้อย่างดี เธอถูกชะตากับพรชีวาเพราะไม่เคยมีพี่สาวมาก่อน และยึดพรชีวาเป็นแม่แบบ ญาติผู้พี่ทำอะไรเธอก็ทำตามไปหมด จนถูกชีวิตและชาลีสาพี่ชายพี่สาวของพรชีวาที่โตกว่าหลายปีล้อว่า ชีวันเป็น ‘ลูกเบ็ด’ ที่เดินตาม ‘แม่หงส์’ ไปทุกที่

ส่วนพรชีวาผู้เคยเป็นน้องคนสุดท้องมาตลอด เมื่อมีน้องสาวคนใหม่อายุไล่เลี่ยกันมาเป็นเพื่อนเล่น ทั้งยังเป็นเพื่อนที่แก่นแก้วซุกซนหาเรื่องสนุกทำได้ตลอด ก็ทำให้เด็กสาวดูมีชีวิตชีวามากขึ้นเช่นกัน

กระถินเห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นทุกๆ ครั้งที่ชีวันกลับมาจากกรุงเทพฯ เมื่อชีวันเรียนจบมัธยมต้น จึงตัดสินใจส่งมาเรียนต่อมัธยมปลายที่เมืองหลวงตามคำแนะนำของเกษรา ทำให้สองสาวยิ่งทวีความสนิทสนมยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ คลานตามกันมา

ปีสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัย พรชีวาสัมผัสชิงทุนรัฐบาลอิตาลีเพื่อไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทได้สำเร็จ ชีวันผู้กำลังจะจบการศึกษาระดับมัธยมปลายในปีเดียวกันและมีญาติผู้พี่เป็นแม่แบบไปเสียทุกเรื่องก็พลอยตื่นเต้นยินดี ตั้งใจว่าจะต้องสอบชิงทุนเพื่อไปอิตาลีกับพรชีวาให้ได้

ด้วยความช่วยเหลือและสนับสนุนของพรชีวา ชีวันสมัครสอบชิงทุนรัฐบาลและกระทรวงต่างๆ ที่มีการเปิดให้ทุนเรียนต่อระดับปริญญาตรี แต่ผลเป็นที่น่าผิดหวัง ชีวันสอบไม่ติดสักแห่ง

ชีวันจำได้ว่า นั่นเป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งในชีวิตที่ตนร้องไห้ ใครๆ พากันปลอบเด็กสาวว่า หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย เธอยังมีโอกาสสอบชิงทุนไปศึกษาระดับปริญญาโทอย่างที่พรชีวาได้รับ แต่น้อยคนจะเข้าใจว่า การพลาดหวังที่จะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศนั้น ไม่เท่ากับการที่จะต้องจากกับพรชีวานานถึงสองหรือ

สามปี

เด็กเข้มแข็งอย่างชีวันร้องให้อยู่แคว้นเดียวก็ทำได้ เธออดใจเรื่องจะไปเรียนต่อพร้อมญาติผู้พี่ แล้วหันมาตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศ

ไม่กี่วันก่อนที่พรชีวาจะบินไปศึกษาต่อตามกำหนด เกษราพาบุตรสาวเข้าไปกราบลาและขอพรจากคุณทวดอ่อนและคุณชายทั้งห้าที่วังจุฑาเทพ คุณทวดอ่อนพูดคุยกุญแจมไถ่พรชีวาด้วยความเอ็นดูอยู่เป็นนาน ทว่าเมื่อกลับมา เกษราก็แจ้งชีวันว่าคุณทวดอ่อนต้องการพบเธอ

หลายวันถัดมา กระถิน มารดาของชีวันเดินทางขึ้นมาจากปักซีใต้ และทั้งสองก็เข้าวังจุฑาเทพพร้อมกันเพื่อพบคุณทวดอ่อนตามความประสงค์ของฝ่ายนั้น คุณทวดอ่อนเสนอให้ทุนการศึกษาแก่ชีวันเพื่อเดินทางไปศึกษาต่อที่อิตาลี พร้อมพรชีวาตามเจตนาแรกของเธอ ด้วยเหตุผลว่า

‘ฉันเห็นเด็กมันมีความตั้งใจ อีกอย่างเด็กคนนี้ก็เป็ญลูกสาวของกระถิน ที่ฉันเองก็เอ็นดูมาแต่ไหนแต่ไร ให้แก่ได้ไปเรียนสมความตั้งใจ จะได้อยู่เป็นเพื่อนกันกับแม่พรชีวา เกษราจะได้คลายห่วงว่าลูกสาวต้องไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองคนเดียว’

ทั้งพรชีวาและชีวันแทบจะกระโดดโลดเต้นเมื่อทราบข่าวดี แม่กระถินของชีวันถึงกับน้ำตาไหล กราบแล้วกราบอีกในความเมตตาของคุณทวดอ่อน

อย่างไรก็ตาม พรชีวาต้องเดินทางไปก่อนตามกำหนด ส่วนชีวันต้องใช้เวลาสมัครหาที่เรียนจึงได้บินตามไปในอีกสี่เดือนถัดมา ถึงกระนั้นความตั้งใจจะไปอยู่ด้วยกันก็ต้องพลัดผันไปเล็กน้อย เนื่องจากวิทยาลัยที่ตอบรับชีวันเข้าเรียนนั้นตั้งอยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์ ห่างไปทางตอนเหนือของกรุงโรม ใช้เวลาเดินทางโดยรถไฟประมาณสามหรือสี่ชั่วโมง

ชีวันแชร์อะพาร์ตเมนต์ร่วมกับสองพี่น้องคนไทยที่มาเรียนอยู่ที่ฟลอเรนซ์ ก่อนหน้าเธอหนึ่งปี คือดาราและดัลลัด ขณะที่พรชีวามีรุมเมตเป็นนักศึกษาสาวชาวรัสเซียซึ่งเรียนอยู่คณะเดียวกัน ชื่อว่า ดิน่า

ถึงกระนั้นทุกคนหาที่มีวันหยุดพิเศษหรือช่วงปิดภาคเรียนไม่ว่าจะสั้นหรือยาว ชีวันจะเดินทางไปพักกับพรชีวาที่กรุงโรม หรือในทางกลับกัน พรชีวาจะ

เดินทางมาพบกับชีวันทีฟลอเรนซ์ เป็นเช่นนี้ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

ชีวันตั้งอกตั้งใจเล่าเรียน ด้วยสำนึกและซาบซึ้งในพระคุณของผู้ให้ทุนการศึกษาเสมอ เธอเฝ้าเขียนจดหมายรายงานความเป็นไปให้คุณทวดอ่อนทราบ เดือนละสองฉบับไม่เคยขาด แม้จะไม่เคยได้รับจดหมายตอบกลับมาเลยแม้เพียงฉบับเดียว

แต่ครั้งนี้ จดหมายตอบฉบับแรกของคุณทวดอ่อนกลับทำให้ชีวันต้องหนักใจ

ชีวันจะต้องมารับบทกามเทพจริงๆ หรือนี่!

เสียงไชกุญแจเรียกความสนใจของคนทั้งสองที่กำลังนั่งกินข้าวอยู่ในครัว แม้ยังไม่เห็นตัวก็รู้ว่าเป็นใคร เพราะนอกจากชีวันและดาราแล้ว ก็มีอีกคนเดียวที่มีกุญแจอะพาร์ตเมนต์

“ดัลลัด กลับมาแล้วหรือ” ชีวันร้องทัก

พักเดียวเท่านั้น คนที่เธอเรียกชื่อก็โผล่หน้าเข้ามาในห้องครัว ดัลลัดเป็นผู้ชายตัวผอมสูง หน้าตอบ ผมยาระดับบ่ำของเขามัดรวบเป็นจุกเล็ก ๆ ไว้ด้านหลัง

“กินอะไรมาหรือยัง วันนี้ชีวันทำข้าวต้ม”

“ไม่เป็นไร ชีวันกินเถอะ ฉันกินมาแล้ว” ดัลลัดว่า พลางเหล่มองพี่สาวตนที่กำลังชดน้ำข้าวต้มจนเกลี้ยงชาม

“ไหนพี่ดาราบอกว่าฝากผมซื้อบะหมี่จากร้านจีน” คนพูดชูถุงใส่กล่องอาหารขึ้นให้ดู

“ก็ชีวันชวนชิมข้าวต้ม บะหมี่ค่อยเก็บใส่ตู้เย็นไว้กินพรุ่งนี้” ไม่ว่าเปเล่ดาราบริบลูกขึ้นรับกล่องบะหมี่จากมือน้องชายหันไปเก็บใส่ตู้เย็นทันที

ชีวันซ่อนยิ้มเมื่อสบตากับดัลลัดแล้วเห็นฝ่ายนั้นแอบส่ายหน้าให้พี่สาวอย่างระอา

“ทำงานวันแรกเป็นยังไงบ้าง” ชีวันขยับเก้าอี้ให้ดัลลัดนั่ง แถมยังรินน้ำใส่แก้วเลื่อนให้อย่างเอาใจ “ไหนเล่าซิ เหนื่อยไหม”

“ไม่เหนื่อยหรอก ชิมไวน์ทั้งวันนะสิ”

“ฮ้า...ถึงว่าหน้าแดงแจ๋เขียว”

“ได้ชิมไวน์ด้วยเหรอ” ดารากลับมานั่งร่วมวงอย่างสนใจ “เอากลับมาบ้านบ้างสิ”

“จะทำอย่างนั้นได้ไงล่ะพี่ดารา ที่เขาให้ชิมก็เพราะต้องให้รู้ จะได้แนะนำลูกค้าได้ แต่คงไม่ถึงขั้นให้เอากลับบ้าน”

“โธ่” ดาราทำหน้าเซ็งๆ

“ถ้าอยากชิมก็ไปทำงานกับผมสิ”

พอด่าลัดแกล้งว่อย่างนั้น ดาราก็ทำตาเหลือก รีบส่ายหน้าหิวจนแว่นเลื่อนหลุดจากตั่ง

“ฉันต้องทำทีลิส หนังสือต้องอ่านอีกกองพะเนินเทินทึก ปิดเทอมก็เหมือนไม่ได้ปิด จะมีเวลาที่ไหนไปทำงาน ไหนจะต้องไปช่วยงานที่สถานทูตอีก นี่เมื่อเช้าคุณปริยาภิโร มา บอกว่าเสาร์หน้าจะมีงานสลุสัจจรที่เมสเตร อยากให้ไปช่วย”

ชีวิตสนใจทันที ขณะที่ด่าลัดหัวเราะหิ

“ที่สถานทูตเรียกมาจะมีเวลาไปช่วยจิง”

“เราเป็นนักเรียนไทย สถานทูตมีงานก็ต้องไปช่วยกัน ถ้าไม่ไปเลยเขาจะหาว่าไม่มีน้ำใจ”

“เขามื้ออาหารไทยให้กินฟรีละไม่ว่า” ด่าลัดเบือนหน้าไปพึมพำอีกทาง

“ว่ะอะไรนะ” ดาราไต่ยีนไม่ถนัด แต่ชีวิตไต่ยีนชัดจิงกลั่นหัวเราะแทบไม่ทัน

“เปล่า แล้วชีวิตไปกับเขาด้วยไหม”

“ต้องไปสิ ท่านเลขาฯ ผากให้ชวนชีวิตด้วย”

“ท่านเลขาฯ?”

“หม่อมหลวงสรุจไง เลขาณุการเอกคนใหม่ที่เพิ่งย้ายมา” เพราะไปคลุกคลีกับสถานทูตบ่อย ดาราจึงสนิทสนมกับเจ้าหน้าที่สถานทูต และรู้ความเป็นไปของคนข้างในดีราวกับเป็นเจ้าของหน้าทีคนหนึ่งทีเดียว

“แล้วทำไมเขาถึงรู้จักชีวิต” ด่าลัดหันมาถาม

“ชีวิตเคยเจอเขาตอนไปงานสงกรานต์ที่สถานทูตเมื่อเดือนก่อน เขารู้จักชีวิตด้วยเหมือนกัน” ชีวิตไม่ได้บอกว่าที่จริงครอบครัวของหม่อมหลวงสรุจและพรชีวาสนิทสนมใกล้ชิดกันเกินกว่าคำว่า ‘รู้จัก’ มาก

“ใครๆ ก็รู้จัก ‘ชีวา’ ของชีวิตทั้งนั้นละ” น้ำเสียงด่าลัดมีแววหมั่นไส้นิดๆ

ปกติเวลาหนุ่มๆ พูดถึงพรชีวมักจะมีอาการคล้ายกัน คือตาลุก ตื่นเต้น สนใจใคร่รู้เรื่องของหญิงสาว แต่ดัลลัดเป็นคนเดียวที่ตรงกันข้าม นอกจากจะไม่ตื่นเต้นแล้ว ยังคล้ายจะต่อต้านญาติผู้พี่ของชีวันอยู่หน่อยๆ

ผิดกับดาราที่ปลาบปล้มพรชีวาอย่างเห็นได้ชัด เจอเมื่อไรก็ต้องเข้าไป ประกบติดแทบจะอุ้มชูกันทีเดียว นั่นอาจเป็นเหตุที่ทำให้น้องชายหมั่นไส้ก็เป็นได้

“ไปนะชีวัน ชวนพรชีวาไปด้วย”

“ไปได้ วันเสาร์ชีวันไม่ได้ติดอะไร ชีวาก็สอบเสร็จแล้ว น่าจะได้เหมือนกัน”

“ดีเลย พรุ่งนี้พี่จะได้อีไร. บอกคุณปรีญา” ดารากระตือรือร้น ชีวันเห็นว่า ได้โอกาสเหมาะเลยเลียบเคียงถาม

“พี่ดารา พี่เคยเจอท่านเลขาฯ คนใหม่หลายครั้งกว่าชีวัน พี่ว่าเขาเป็น ยังไง”

“หล่อ” ดาราตอบสั้นๆ แต่ตาเป็นประกายขึ้นมาทันที ทำเอาน้องชายร้องอ้อ “ขนาดนั้นเลย?”

“นายไม่เคยเห็น ไม่รู้หรอก หม่อมหลวงสรุจทั้งหนุ่มและหล่อกว่าท่าน เลขาฯ คนเก่าร้อยเท่า ไม่เชื่อก็ถามชีวันดู”

“เรื่องนั้นชีวันรู้แล้ว แต่หมายถึงนิสัยใจคอเขาจะเป็นยังไง ใจดีไหม ชีวันว่าเขาค่อนข้างถือตัว ดูหยิ่งๆ ยังไงก็ไม่รู้ แต่ก็อาจเป็นเพราะไม่สนิทกัน”

เธอยังจำได้ วันนั้นเธอไปเสิร์ฟน้ำให้เขา ผลอันท่านกระฉอกใส่เลยรีบหา ผ้ามาเช็ดให้ เขายกมือห้ามแถมยังถอยหนี แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าขาวจู้จะออกมาซับเอง รวากับกลัวว่าผ้าของเธอจะทำให้เสื้อสุทเขาเลอะไปกว่าเดิม พอเธอขอโทษ เขายังไม่ยอมรับ กล่าวแต่ ‘ไม่เป็นไร’ แล้วก็เดินไปเฉยๆ อย่างนั้น

“ไม่รู้สิ พี่ก็ไม่ได้คุยกับเขามากมาย แต่ก็อย่างนี้แหละ เขาเป็นราชินิกุลนะ คงจะไว้ตัวเป็นธรรมดา”

ชีวันผลอย่นจมูก...แล้วอย่างนี้ภารกิจตามเทพของเธอก็สำเร็จได้ง่ายหรือ “ทำไมชีวันถึงอยากรู้” ดาราสงสัย “ปกติไม่เห็นสนใจใคร่รู้เรื่องของใคร”

ดาราู้ดี ชีวันไม่มีนิสัยชอบบอกล่าวถึงบุคคลที่สาม ทุกครั้งที่ดาราเปิดประเด็นเริ่ม ‘นิินทา’ คน ชีวันมักหลีกเลี่ยงที่จะออกความเห็น แถมยังชวนเปลี่ยนเรื่องเสมอ จนหลังๆ ดาราเบื่อก็นิินทาไปเอง

“ก็เขาหล่อดี ชีวิตก็แค่สงสัย”

คำแก้ตัวของเธอทำให้ตาลดชักออกอาการหมั่นไส้หม่อมหลวงที่เขายังไม่เคยเจอหน้า

“ไม่คิดนะว่าชีวิตก็บ้าคนหล่อกับเขาเหมือนกัน”

ชีวิตหัวเราะ แต่ไม่ต่อความยาว

“ชีวิตขอตัวก่อนนะ จะไปโทรศัพท์บอกชีวาเรื่องวันเสาร์” เธอขยับเก้าอี้ลุกขึ้น

ตอนนั้นเองที่เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้น

คนทั้งสามมองหน้ากันอย่างแปลกใจ เพราะน้อยครั้งที่บ้านนี้มีแขกมาเยือน

“ยายวันสมาหรือเปล่า” ดาราระแวงว่าจะเป็นเพื่อนนักเรียนไทยร่วมชั้นของชีวิตที่ตนไม่ค่อยถูกชะตา

“ไม่ละ ชีวิตไม่ได้นัด” และหากเป็นวันสัจจริง รายนั้นก็น่าจะกดกริ่งหน้าอาคารเพื่อให้เธอกดปุ่มเปิดประตูใหญ่ให้เสียก่อนจึงจะเข้ามาได้ ไม่น่าขึ้นมาเคาะถึงหน้าประตูห้องเช่นนี้

“เดี๋ยวชีวิตไปดูเอง”

ร่างเพรียวขยับตัวอย่างคล่องแคล่วออกจากห้องครัว ทันทีที่เปิดประตูหน้าก็เจอซิมิโอเน่ยืนยิ้มกว้างอยู่

“อ้าว ซิมิโอเน่ มีอะไรหรือ”

เธอกะพริบตามองหนุ่มผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์งงๆ แต่แล้วเมื่อเขาก้าวถอยไปด้านข้าง ก็เผยให้เห็นใครอีกคนที่เขายืนบังเสียมิดในทีแรก ชีวิตเบิกตากว้างแล้วระระโดดตัวลอย

“ชีวา!”

“จู้ๆ เดี่ยวห้องข้างๆ ก็ตกใจหมด” พรชีวาปราม แตรอยยิ้มกว้างและกิริยาทางแขนร่าวที่กระโดดเข้ามาทอดบ่งบอกว่าดีใจมากเช่นกัน

“มาได้ยังไง! ไหนว่าจะมามะรินนี่”

“ก็สอบเสร็จวันนี้ เลยมาเซอร์ไพรส์ชีวาไง” พรชีวาเหลือบไปมองซิมิโอเน่แล้วเอ่ยเป็นภาษาอิตาลี “ต้องขอบคุณซิมิโอเน่ที่ช่วยพาขึ้นมาเซอร์ไพรส์”

คนถูกขอบคุณยิ้มกว้างหน้าแดงไปถึงหู ชีวันมองชายหนุ่มแล้วซ่อนยิ้มอย่างรู้ทัน ทำไมจะดูไม่ดีกว่าพ่อหนุ่มอิตาลีแอบปลื้มญาติผู้ใหญ่ของเธอ

ดัลลัดเดินตามออกมาที่ประตู ทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร คิ้วเข้มของหนุ่มผมยาวก็ขยับเข้าหากัน ขณะที่เสียงหัวเราะของพรชีวันจางไป เหลือไว้เพียงรอยยิ้มเพียงเล็กน้อยตรงมุมปากอย่างไว้ตัว

“อ้อ...” นั่นคือคำที่ดัลลัดใช้ทักพรชีวัน ทำเอาชีวันอดขันไม่ได้

‘ดัลลัดเขาไม่ชอบอะไรที่หรือเปล่า’ แม้แต่พรชีวันยังเคยสงสัยในท่าทีของดัลลัดที่แสดงออกตอนแรกพบกัน ออกจะแตกต่างจากหนุ่มๆ คนอื่นที่พรชีวันเคยพบเจอมา

แต่ชีวันไม่คิดเช่นนั้น เพราะเท่าที่รู้จัก ดัลลัดออกจะเป็นคนขวางโลก แสดงตัวว่าไม่ชอบทำตามกระแส อะไรที่คนแห่กันชอบมากๆ ดัลลัดจะไม่ชอบ ขนาดชีวันเองยังใช้เวลาตั้งนานกว่าจะผูกมิตรกับดัลลัดได้ แต่ถ้าสนิทกันแล้ว ชีวันพูดได้เต็มปากว่าเขาเป็นคนดีมีน้ำใจคนหนึ่งทีเดียว

แต่สำหรับพรชีวันซึ่งเป็นคนถือตัวอยู่แล้ว เมื่อมีคนมาแสดงอาการเมินใส่ เธอก็แสดงตอบด้วยอาการเดียวกัน

พรชีวันมองข้ามดัลลัดไปทักทายดาราที่ยิ้มร่าออกมาหา

“สวัสดีค่ะพี่ดารา”

“น้องพรชีวัน พี่กำลังคิดถึงอยู่พอดี ไม่เชื่อถามชีวันสิ” ดารารีบเข้าไปรับกระเป๋าลือผ้าของพรชีวันมาถือให้ แล้วจูงข้อมือหญิงสาว “มา เข้ามาในห้อง จะได้คุยเรื่องไปเที่ยววันเสาร์นี้นัก”

พรชีวันยิ้มรับแต่พองาม เดินตามแรงจูงเข้าห้อง ผ่านหน้าดัลลัดโดยไม่ได้หันไปสนใจไยดีชายหนุ่มที่กำลังกลอกตากับคำว่า ‘ไปเที่ยว’ ของพี่สาวแม่แต่น้อย

๒



หม่อมหลวงสรุจ จุฑาเทพ พับจดหมายจากเมืองไทยด้วยสีหน้า
หนักใจ

เขารู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง วันที่เขาถูกทวงสัญญาจากทวดอ่อน!

แม้จะเข้าใจในความเป็นห่วงเป็นใยของท่าน แต่เรื่องบางเรื่องเขาก็ไม่รู้ว่าจะไปเร่งรัดอย่างไร โดยเฉพาะเรื่องหัวใจ

ใช้ว่าสรุจจะไม่เคยคบหาသူใจกับผู้หญิง ส่วนมากที่เขาเคยคบเป็นผู้หญิง
ต่างชาติ นั่นเพราะตั้งแต่โตมาก็ใช้ชีวิตอยู่ไกลบ้านเกิดเมืองนอนเสียมาก ทั้งช่วง
ที่ไปเรียน รวมถึงช่วงที่ออกโพสต์ไปประจำอยู่ต่างประเทศ

แต่ละคนที่คบมักจะคบได้แค่ช่วงสั้นๆ เพราะต้องย้ายเมืองย้ายประเทศ
บ่อย เว้นตอนเป็นเลขานุการโทอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ที่คบนานที่สุดถึงสามปี
แต่พอหมดโพสต์ก็กลับมาประเทศไทยก็เลิกเช่นกัน เพราะสาวฝรั่งไม่ค่อยชอบมี
ความสัมพันธ์ทางไกล

ระหว่างกลับมาอยู่กรุงเทพมหานคร ประจำกรมอเมริกาและแปซิฟิกใต้
เขาไม่ได้คบใคร เพราะไม่ชอบถูกจับตามอง ใครๆ ก็สนใจความเป็นไปของคน
สกุลจุฑาเทพ ไม่ว่าจะเดินกับใครก็ถูกซุบซิบไปเสียหมด หรือไม่ก็โดนถามซอกแซก

ว่าคณูนักก็เลยตัดปัญหาด้วยการไม่คบหาใครเชิงซู้สาวจริงจังเสียเลย

พูดถึงพรชีวัน เขาสารภาพว่าไม่ได้มีเธออยู่ในสายตามาก่อน แค่เห็นแวบผ่านตาไปมายามหญิงสาวติดสอยห้อยตามมารดามาที่วังจุฬาเทพ ซึ่งตอนนั้นเธอก็ยังเด็กใส่ชุดนักเรียนอยู่เลย เขาจึงไม่ได้ใส่ใจนัก ไม่เหมือนชีวิตกับซาลิสาพีๆ ของเธอที่อายุไล่เลี่ยกับเขาและพวกห้าสิงห์จุฬาเทพ จึงค่อนข้างสนิทสนมกันมากกว่า

กระทั่งมาถึงอิตาลีนี่เอง เขาก็มีโอกาสดูรู้จักพบเจอและพูดคุยกับหญิงสาวจริงๆ เป็นครั้งแรก

ใช่...เขาได้พูดคุยกับพรชีวันแล้ว เพียงแต่ไม่ได้รายงานให้ทวดอ่อนทราบก็แค่นั้น!

เขาเจอพรชีวันตั้งแต่สัปดาห์แรกที่มาถึงกรุงโรม แนนอนว่าคราวนี้เขาย่อมมองข้ามเธอไม่ได้ มิใช่เพราะความสวย แม้เขาจะยอมรับว่าเธอสวย แต่เป็นเพราะเขารู้ชัดแล้วว่า คนนี้เองที่ทวดอ่อนต้องการได้มาเป็นเหลนสะใภ้

น่าเสียดาย...วันแรกของการพบกันกลับจบลงอย่างไม่สวยงามนัก และเขาก็ไม่เคยพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง!

จากนั้นเขาได้เจอเธอเป็นคนที่สอง ตอนนางสงกรานต์ที่สถานทูตเมื่อกลางเดือนก่อน คราวนี้เธอมาพร้อมญาติพี่น้องชื่อ 'ชีวัน' บุคลิกปราดเปรี้ยวคล่องแคล่ว แต่ต่างกับราว...เขาจะเปรียบเทียบอย่างไรดี...เอาเป็นว่าถ้าคนหนึ่งเหมือนไวน์องุ่นรสเลิศ อีกคนก็ชาเป็นน้ำอัดลม

นั่นเป็นแค่การประเมินด้วยสายตาเพียงทางๆ เพราะวันนั้นเขามัวแต่ยุ่งไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเด็กชีวันเท่าที่เคยพูดคุยกับพรชีวัน จังหวะที่เฉียดมาใกล้กันที่สุดก็คือตอนที่เธอเอาน้ำมาเสิร์ฟแล้วทำหกใส่สูทเขา แล้วก็ทำท่าจะเอาผ้าชีว้นมาเช็ดให้มันละ ทำเอาสรุจหัวเสียไปพักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ถือสาอะไรเธอ

หลังจากวันนั้นก็ยังไม่มีโอกาสได้เจอสองศรีพี่น้องอีก

แต่ในเมื่อเขารับปากทวดอ่อนเอาไว้แล้ว เขาก็จะไม่ผิดคำพูด เขาจะลอง 'แก้ตัว' กับพรชีวันอีกสักหน

ด้วยเหตุดังกล่าว เขาจึงขอให้ปรียา ลูกจ้างห้องถิ่นของสถานทูตโทร. ไปชวนสองพี่น้องมาช่วยงานกงสุลสัญจรในวันเสาร์ที่จะถึง เท่านั้นสรุปก็ถือว่าได้ทำ

ตามที่ได้รับปากหัดอ่อนแล้ว แต่พรชีวาจะมาหรือไม่ เขาก็ไม่อาจไปบังคับ ถือเป็น เรื่องที่ช่วยไม่ได้

ดัดกังวลไปเรื่องหนึ่ง ก็เหลืออีกเรื่องที่รับปากท่านนาวิว่าจะช่วยเป็นหูเป็น ตาบุตรชายให้ เขาจึงได้ชวนนัทสฤดีไปช่วยงานวันเสาร์นี้ด้วย สำหรับคนนี้ สรุจโทร.ไปชวนด้วยตัวเอง เพราะประเมินแล้วเห็นว่าถ้าให้คนอื่นโทร. น่าจะไม่มา

เป็นอย่างที่คิด อย่างน้อยนัทสฤดีก็เกรงใจเขา จึงตอบตกลงมาช่วยงาน แต่สรุจหาว่าไม่รู้ว่า เหตุที่เกิดขึ้นในวันเสาร์จะทำให้เขาต้องกลับมานึก ทบทวนว่า ตนอาจคิดผิดที่ชวนนัทสฤดีไปเมสเตรด้วยกัน!

ทุกหนึ่งหรือสองเดือน ทางสถานทูตไทยจะจัด ‘กงสุลสัญจร’ ขึ้นเพื่อ ส่งเจ้าหน้าที่ไปให้บริการงานด้านกงสุลแก่คนไทยในเมืองต่างๆ ที่ห่างไกลจากกรุง โรม โดยกงสุลสัญจรครั้งนี้จัดขึ้นที่เมืองเมสเตร ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นฝั่งแผ่นดินใหญ่ ของเมืองเวนิส

ชีวัน พรชีวา และดาราเดินทางมาถึงเมสเตรด้วยรถไฟรอบเช้าจาก ฟลอเรนซ์ โดยมีนักเรียนไทยร่วมชั้นเรียนของชีวันมาด้วยอีกหนึ่งคน คือวินัส ซึ่งทำให้ดาราแอบเคืองเล็กน้อย เพราะเป็นที่รู้กันว่าดาราไม่ค่อยถูกชะตากับวินัส เท่าไรนัก ขณะที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัวเลยว่าถูกไม่ชอบหน้า

“ชวนมาทำไมก็ไม่รู้ แทนที่จะได้สนุก ที่นี้จะต้องมาฟังเรื่องของหล่อน ทั้งวัน เดียวก็ ‘ของวินัสยังงั้น ของวินัสยังงี้’ คนอะไร! โลกทั้งโลกมีแต่เรื่องของ ตัวเอง”

ดาราแอบบนบนรถไฟ ตอนที่วินัสกำลังคุยฟุ้งให้พรชีวาฟังอย่างละเอียด เรื่องการเรียนการสอนที่เพิ่งผ่านไป แล้วจึงย้อนไปถึงเรื่องการไปเที่ยวเยอรมนี ช่วงวันหยุดอีสเตอร์ก่อนหน้านี้ และเลยไปถึงอีกหลายต่อหลายเรื่องที่ไม่ได้ เกี่ยวข้องกับคนฟังแม้แต่หน่อย

“วินัสเขาเคยพูดไว้นานแล้วว่าอยากมารู้จักคนที่สถานทูตบ้าง ถ้ามีงานอะไร ก็ขอให้ชวน ชีวันก็เลยชวนมา พิจารณาว่าไม่ดีหรือที่จะมีคนช่วยงานเพิ่ม” ชีวันตอบ ยิ้มๆ ส่วนดาราทำปากบุดเบี้ยวอย่างไม่เห็นด้วย

วินัสถือเป็นนักเรียนไทยหน้าใหม่ในเมืองฟลอเรนซ์ที่เพิ่งมาเข้าเรียน

ตอนเทอมฤดูหนาว มาถึงเทอมแรกก็อุ่นวยอยู่กับการท่องเที่ยวทุกวันหยุด
ตระเวนเยี่ยมญาติเยี่ยมคนรู้จักที่เจ้าตัวว่ามีอยู่ที่ยุโรป จึงยังไม่เคยมีโอกาสมาร่วมกิจกรรมใดๆ ของสถานทูต

“ดูสิ น้องชีวาก็ช่างมีมารยาท นั่งฟังเฉยอยู่ได้ แล้วยายวีนัสนี่ก็เหลือเกิน
เขาไม่เอือมไม่อดด้วยแล้วก็ยังไม่รู้ตัว เดี่ยวพี่เข้าไปช่วยน้องชีวาคิดกว่า”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็ชะโงกไปสะกิดชวนพรชีวาซึ่งนั่งเก้าอี้กึ่งฝั่งของทางเดินคุย
กลายเป็นศึกน้ำลายระหว่างดารากับวีนัสที่แย่งกันพูดอยู่อย่างนั้น โดยมีพรชีวา
นั่งยิ้มสงบนิ่งอยู่ตรงกลางจนถึงเมสเตร

เมสเตรถือเป็นย่านวัฒนธรรมแบบอิตาลีดั้งเดิม เปี่ยมด้วยเสน่ห์ของ
อาคารประวัติศาสตร์ จัตุรัสที่มีแลนด์มาร์กเก่าแก่ และสวนสาธารณะเขียวชอุ่ม
อยู่ห่างจากคลองเวนิสเพียงไม่กี่นาที

“แดดแรงจัง” วีนัสบ่นทันทีที่ลงจากรถไฟ ส่วนดาราตามประกบพรชีวา
ถามอย่างเป็นห่วง

“น้องชีวาเอาหมวกมาไหม เดี่ยวหน้าดำหมด”

“พี่ชีวาขาวจะตาย ไม่ดำง่ายๆ หรอกค่ะ ของวีนัสดีกว่า ที่มิวนิกตอนวีนัส
ไปแดดแรงมาก...แต่เพราะอากาศหนาว เราเลยต้องเดินตากแดดให้อุ่นๆ กลับมา
ผิวแทนไม่รู้ตัว ดูสิ ปานนี้ยังไม่หาย” ว่าแล้วก็ถกเสื้อโหล์ล่าแขน “แต่ไม่รู้ละ ผิว
แทนแบบนี้ฝรั่งชอบ บอกว่าสวย”

ดาราเบะปากทันที “จะแทนให้สวยมันต้องเนียนด้วยนะจ๊ะ ถ้าแทน
แต่ลายไปทั้งตัวยังกะแผนที่โลกก็ไม่ไหว”

พรชีวากับชีวันมองหน้ากันหัวเราะ เมื่อดาราทำท่าจะเปิดศึกใหญ่ แต่ดู
เหมือนวีนัสจะไม่รู้ตัว

“อ้อ ปกติของวีนัสก็เนียนอยู่นะ เพิ่งจะมาลายเอาที่ตอนเจอยูงอิตาเลียนี่แหละ
เข้าหน้าร้อนแล้วยุงเย้ยเยอะ วีนัสแพ้ง เน้น ผิวบางแพ้ง่ายมากๆ เลย”

“อ้อ ปกติอยู่เมืองไทยไม่ค่อยมียุงสินะ”

“นั่นไงคะ ป้ายสถานทูตไทยอยู่ตรงนั้น” ชีวันได้ที่รีบเปลี่ยนเรื่อง ชี้ไป
อีกทางเพื่อดึงความสนใจ

ดูเหมือนจะสำเร็จ ทุกคนมองตามไปยังป้ายสถานทูตไทยที่ติดอยู่หน้าโรงแรมซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดให้บริการกงสุลสัญจร ทั้งสี่คนจึงพากันเดินตรงเข้าไป

ปรียา ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สถานทูตที่เรียกกันว่า ‘ลูกจ้างท้องถิ่น’ คือมีวีซ่าและมีถิ่นพำนักอยู่ในอิตาลีอยู่แล้วเนื่องจากแต่งงานตามสามีมาอยู่อิตาลีได้หลายปี กำลังจัดเตรียมสถานที่ พอเห็นสี่สาวมาถึงก็รีบกวักมือเรียก

“ดารา พรชิวา ทางนี้”

ปรียาสันทสนมคุ้นเคยกันดีกับนักศึกษาที่มาช่วยงาน โดยเฉพาะกับดาราที่มามีอายุน้อยกว่าใคร

หลังจากปล่อยให้สี่วันแนะนำวันสี่ให้ปรียารู้จักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดาราก็รีบอาสา

“พี่ปรียาจะให้ช่วยอะไรตรงไหนบอกได้เลยนะคะ ดาราดูแลน้ำกับอาหารว่างให้เหมือนเดิมก็ได้ค่ะ”

สี่วันกลั้นยิ้มแทบไม่อยู่ นี่คือเหตุผลว่า ดารามาช่วยงานสถานทูตที่ไรถึงได้มีขนมใส่ถุงกลับบ้านเต็มไม้เต็มมือทุกครั้ง

“เอาสิ ดาราไปช่วยดูแลน้ำกับของว่างนะ ส่วนคนที่เหลือ...พรชิวาแล้วกัน พิมพ์ติดใช้คอมพิวเตอร์คล่อง ไปช่วยตรงรับเอกสาร ส่วนที่เหลือใครพูดเก่งๆ ไปช่วยต้อนรับทางไหน” คนทูตซึ่งไปยังเก้าอี้ที่จัดไว้ให้นั่งรอด้านหน้าซึ่งเริ่มมีคนมารอรับบริการแล้ว “อ้อ แล้วถ้าเป็นไปได้ก็หาอะไรให้พ่อคนนั้นทำด้วย พุดอิตาลีก็ได้ ทำอะไรก็ไม่เป็นสักอย่าง”

ทิศทางที่ปรียาพยักพเอ็ดไปคือผู้ชายที่กำลังนั่งเคาะโต๊ะหน้าบั๊ง มองนั้นมองนี่อย่างเบื่อหน่าย

“หมอนั้นมาได้ยังงัย” ดาราตาโต

“นั่นทฤษฎี?” สี่วันนิ้วหน้า เช่นเดียวกับรอยยิ้มที่หายไปจากใบหน้าของพรชิวา

เมื่อคนผู้นั้นหันมาเห็นกลุ่มของหญิงสาว เขาก็หรีตา ใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้มเป็นสีหน้าแบบที่บ่งบอกความคิดทำนองว่า...มีอะไรทำแก้เบื่อแล้วสิ

เขาลุกเดินตรงดิ่งเข้ามาหากลุ่มหญิงสาว เหล่มองสี่วันด้วยหางตา แล้วจึงเอ่ยทักพรชิวาเป็นคนแรก

“พรชีวา ไม่ได้เจอกันหลายเดือน สบายดีเธอ”

“สบายดี เธอละ” พรชีวาตอบอย่างท่างเห็น

“ก็สบาย ที่ฟลอเรนซ์ดีกว่าที่โรมเยอะ ที่เรียนใหม่ก็ดีกว่า อากาศก็ดีกว่า ฉันคิดว่าคงไม่กลับไปโรมอีกแล้วละ...เว้นแต่ว่าเธอจะคิดถึงฉัน”

ไม่พูดเปล่า นัทสฤทธ์ใช้นิ้วชี้เกี่ยวปลายผมยาวของพรชีวา หญิงสาวหงายถอยอย่างไวตัว พร้อมกับที่ชีวันบิดมือเขาแล้วก้าวเข้ามาขวาง จ้องตาเขียว

นัทสฤทธ์แกลังยกสองมือขึ้นจูปาก

“โอ๊ะๆ หวงเจ้าของเหมือนเดิมนะนี่”

“เธอก็ปากเปราะเหมือนเดิมไม่มีผิด”

“นั่นสิ ลืมใส่ตะกร้อครอบปากมาหรือไง”

ดาร์ยันหน้าเข้ามาเสริม ทำให้นัทสฤทธ์หันมองอีกสองสาวที่ยืนรวมกลุ่มอยู่ด้วยเป็นครั้งแรก

“โอ้โห วันนี้นึกพวกมาเป็นหมู่เลยเธอ”

“นัทสฤทธ์!”

“ชีวัน” พรชีวารั้งแขนญาติผู้น้องเมื่อเห็นว่าหญิงสาวตาวาวอย่างจะเอาเรื่อง “ไปทำงานกันดีกว่า อย่าเสียเวลาเลย”

แล้วพรชีวาก็ดึงเธอให้เลี้ยวไปเสีย ไม่มองนัทสฤทธ์อีกแม้เพียงหางตา ขณะที่ดาร์ยากับวินสลับวิ่งตามมา

“ไม่รู้ทำไม เจอกันทีไรเขาต้องเข้ามาทวงตลอดเลย” วินสบ่น “แล้วเวลาพูดก็ชอบเหลือบมาทางวินสยังงี้ไม่รู้ เมื่อไหร่ก็เหมือนกัน”

“เขาชอบตัวมั้ง” ดาราประชด

“จริงอะ พี่ดาราคิดยั้งงั้นเธอ โอ๊ย ขอให้ยังเป็นยั้งงั้นเลย เขาไม่ใช่สเปก วินสเลยสักนิด ถ้ามาชอบจริงๆ วนวายแน่”

ดาราทำหน้าที่อะดิดะอะม แต่อย่างน้อยวินสก็ทำให้ชีวันกับพรชีวายิ้มออก

“ว้าย! หม่อมหลวงสรุจ”

เสียงของดาราเรียกให้ทุกคนหันตามไป

ชายหนุ่มร่างสูงที่ชีวันเคยเจอครั้งหนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามา วันนี้เขาอยู่ใน

ชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็กส์ เขาของเขาดูยาวกว่าคนปกติ ชีวันเคยนึกสงสัยเล่นๆ ในครั้งแรกที่เจอกันว่าเขาต้องสั่งตัดกางเกงเป็นพิเศษหรือเปล่า

ผมสั้นสะบัดปลายน้อยๆ เป็นสีน้ำตาลเข้มแทนที่จะดำสนิท ประกอบกับ จมูกโด่งกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป และตาคมเข้มที่ประกอบด้วยแพนตาอัน ทำให้มองเห็นๆ แล้วเขาก็กลมกลืนไปกับบรรดาหนุ่มอิตาลีได้ดี

จะมีที่ขัดตาอยู่หน่อยๆ คือแววตาที่บอกความเย่อหยิ่งถือตัว เหมือนกับ ว่าพื้นที่รอบๆ ตัวเขาถูกล้อมไว้ด้วยกำแพงที่มองไม่เห็น ซึ่งเจ้าตัวสร้างขึ้นก้ำกึ่ง ไม่ให้ใครเข้าถึงได้ง่ายๆ

ดาราไม่รอให้หม่อมหลวงหนุ่มเดินเข้ามาถึง เป็นฝ่ายถลาเข้าไปยอตตัวสวัสดิ จนเข้าแทบติดพื้น

“สวัสดิ์ดารา” เขายกมือรับไหว้พองามระดับบอก “สบายดีหรือ ขอบใจนะ ที่มาช่วยงาน”

“ไม่เป็นไรเลยคะ เราเป็นนักเรียนไทย สถานทูตมีอะไรก็ต้องมาช่วยกัน อยู่แล้ว”

สรุปพยักหน้า ยิ้มน้อยๆ แล้วหันมารับไหว้พรชีวา ชีวัน และวินส์ที่ตามมาสมทบ ชีวันสังเกตเห็นสายตาของเขาหยุดที่พรชีวาเป็นพิเศษนิดหนึ่ง แต่ที่ผิดสังเกตไปคือญาติผู้พี่ของเธอ พรชีวาไหว้เขาเสร็จก็กลับมองหนีไปทางอื่นเสียเฉยๆ

“แล้วนี่ใครกัน ยังไม่เคยพบ” สรุปหันกลับมาทักวินส์

“นี่เพื่อนร่วมชั้นเรียนของชีวันเขาจะคะ ชื่อวินส์” ดารา्लीความหม่นใส่ไปชั่วขณะ ถือโอกาสเป็นคนแนะนำวินส์ดิบตี

วินส์ยกมือไหว้พร้อมยอตตัวพลบอีกที แล้วยัดตัวขึ้นมายืนฝึกยิ้มกว้าง เอียงคอทำทำน่ารัก

“หม่อมหลวงสรุปใช้ไหมคะ ดีใจจังเลยที่ได้เจอจริงๆ ที่บ้านวินส์รู้จักใกล้ชิดกับราชสกุลจุฑาเทพมานานแล้วคะ ที่บ้านวินส์ทำธุรกิจท่องเที่ยวอยู่ทางใต้ เคยดีลลูกค้าต่างชาติไปพักที่โรงแรมเจทีภูเก็ตบ่อยๆ เคยเจอหม่อมหลวงอศิรหลายครั้ง พ่อของวินส์ก็เป็นสมาชิกพิเศษของห้างเจที รู้จักกันดีกับหม่อมหลวง ภูวนศ ส่วนคุณแม่ก็เป็นลูกค้าร้านเสื้อผ้าของคุณปกเกศ วินส์ยังเคยไปด้วย แล้วนี่วินส์ก็ได้มารู้จักกับหม่อมอีก โลกกลมจังเลยนะคะ”